

NELIDA GHIȚULESCU

1. Ce anume v-a determinat să deveniți asistent social?

Dorința de a face bine este tot ceea ce m-a determinat să devin asistent social. Cred că a fi asistent social este o vocație și binecuvântare. Și m-am ghidat de la început pe ideea că ar trebui să nu uităm, atunci când avem nevoie de ajutor, că aceasta se află la capătul brațului nostru. Și în toată căutarea noastră să ne amintim mereu că avem două mâini. Una este pentru a ne ajuta pe noi înșine, iar a doua pentru a-i ajuta pe ceilalți. Cred că determinarea mea în a activa ca asistent social este convingerea pe care o am de când mă știu, că o viață pe care o trăiești pentru a-i ajuta pe ceilalți este o misiune nobilă și puțini sunt aleșii care să o împlinească. Majoritatea asistentilor sociali au cel puțin un lucru un comun: vor să își ajute semenii. Asta este de fapt esența. Iar a ajuta se transformă într-un mod de viață. Am observat că, pe lângă profesionalism și implicare, asistentul social are posibilitatea de a reda speranța.

2. Când ați luat decizia de a deveni asistent social?

Nici nu mai știu dacă eu am ales acest drum sau destinul a ales pentru mine. Cert este că viața mi-a purtat pașii cum a crezut Dumnezeu că e mai bine. Și cred din tot sufletul că m-a așezat mereu acolo unde a fost mai mare nevoie de mine. Acum, prin ceea ce fac zi de zi, ca șef Birou Adopției și Postadopției din cadrul DGASPC Argeș, vreau să duc mai departe gânduri bune și speranță în familiile ce așteaptă puilul de om care să le spună „mamă” și „tată”. Și voi face asta până la ultima mea fărâșă de speranță. Poate asta e misiunea mea. Și este, fără doar și poate, o misiune nobilă. Vorbesc despre ceea ce fac cu tot sufletul, iar poveștile de viață care se scriu sub ochii mei și ai colegelor mele în fiecare zi, ne umplu sufletele de împlinire.

3. Ce înseamnă pentru dumneavoastră a fi asistent social?

A fi asistent social e dedicare și iubire față de oameni. Se pot spune atât de multe despre asistența socială, încât cred că ar fi prea puține și prea sărace cuvintele care să o descrie. Dar aș rezuma astfel: oameni și iubire de oameni, omenie, dedicare, vocație, corectitudine, diplomație, respect, pasiune. Profesia de asistent social e mai mult decât o profesie. Este dedicare pură și e tărâmul celor care fac din a dărui esența vieții lor.

4. Ca asistent social aveți ocazia de a întâlni oameni cu povești de viață impresionante. Care a fost povestea care v-a marcat?

Prin ceea ce fac acum, ca șef Birou Adopție și Postadopție, fiecare poveste pe care o întâlnesc este impresionantă. Iar activitatea mea a devenit parte a vieții mele. Pentru că adopția este un tărâm fascinant, copleșitor. Să cauți să definești adopția, e ca și cum ai încerca să scrii un nou DEX. Dar, cuvântul devenit leitmotiv este unul singur: IUBIRE. Adopția e iubire necondiționată, e LECȚIE despre iubirea de oferit și iubirea de primit. Adopția e LEGĂTURA între universul întins spre nemărginire. Iar totul devine o POVESTE frumoasă.

Să fii parte la această poveste universală e un privilegiu și o binecuvântare. Să fii omul care vede împlinirea în ochii unor oameni care și-au dorit enorm să devină părinți și, pentru că pruncul dorit nu a crescut în burtica mamei, ci în sufletul ei, e un miracol. Iar tu, om obișnuit, să devii, cumva, liantul dintre inimi, pentru a ajuta la împlinirea acestui miracol, e semnul clar că Dumnezeu te iubește, cu adevărat. Eu și kolegele mele de la Biroul Adopție și Postadopție avem șansa de a vedea în fiecare zi împlinindu-se minuni. În fiecare zi avem șansa de a vedea părinți fericiți și copii care și-au găsit părinți. Ce poate fi mai minunat? Adesea, ne copleșesc și pe noi emoțiile. Ni se întâmplă de multe ori să ne întoarcem cu spatele când participăm la întâlniri-minune, tocmai pentru a ne ascunde lacrimile. Și suntem recunoscătoare Divinității pentru momentele pe care le trăim. Pentru mine, faptul că de peste zece ani, particip la ÎNTÂLNIRI-MINUNE, e dovada clară că Divinitatea a ales cea mai frumoasă cale de a-mi împlini menirea pe acest pământ. Am întâlnit oameni extraordinari, copii care așteptau cu ochisorii ațintiți spre univers, părinții care să vină să îi ia ACASĂ. Și totul a devenit realitate! Mă gândesc, adesea, că nu există cuvinte suficiente pentru a descrie ce e, de fapt, ADOPTIA. Dincolo de legile care o reglementează, există legi nescrise, care vin de undeva de Dincolo de noi, dar prin care totul capătă un sens. Nu știu dacă voi putea vreodată mulțumi îndeajuns pentru darul primit, datorită căruia pot ajuta la acele întâlniri țesute cu grijă, de Divinitate.

5. Cât din această profesie credeți că este studiu, cât este vocație?

Îmi permit să spun că este 99% vocație și restul educație, autoeducație. Fără vocație nu ai ce căuta în acest domeniu. Pentru că altfel, nu poți dărui, nu poți găsi puterea de a muta munții, dacă e nevoie, pentru a-ți împlini misiunea.

6. Cum ați defini dumneavoastră asistența socială?

Este cel mai minunat mod de a fi în gândurile cuiva. Este cel mai sigur loc să fii în rugăciunile cuiva. Și să știi că măcar un om se roagă și pentru tine atunci când se roagă pentru el, este tot ce poate fi mai înălțător. Ce împlinire mai mare îți poate oferi viața?!

7. Aveți un model de personalitate recunoscută la nivel național sau internațional care, deși nu este asistent social, prin acțiunile sale în folosul comunității, al omenirii, ar putea deveni oricând un exemplu pentru ceilalți?

Sunt mulți oameni care mă inspiră. Asistența socială în România vine din vremuri îndepărtate, dar a trecut, de-a lungul vremii, prin perioade grele. Cu toate acestea, a cunoscut expansiunea datorită unor oameni dedicați acestui domeniu atât de complex și interesant, deopotrivă. Printre ei se numără românce remarcabile, care nu doar că au scris istorie în privința asistenței sociale, ci au reușit să rămână repere demne de urmat, până în zilele noastre și sunt convinsă că ele nu vor fi uitate nici de generațiile viitoare. Domnița Bălașa, doamna Elena Cuza, Katerina Cantacuzino, regina Maria sunt doar câteva dintre femeile care m-au inspirat prin faptul că au ridicat acțiunile lor de a face bine la rang de artă. Dar am un citat de care îmi aduc mereu aminte cu plăcere și care cred că ne caracterizează pe noi, asistenții sociali: "Tu poți face lucruri pe care eu nu le pot face. Eu pot face lucruri pe care tu nu le poți face. Împreună putem face lucruri minunate. Nu putem face lucruri mari, doar lucruri mici cu iubire mare", Maica Tereza.

8. Cum v-ați dori să fiți tratat dacă dumneavoastră ați fi în situația de a beneficia de sprijin din partea unui asistent social?

Cu blândețe, empatie și mereu cu zâmbetul pe buze. Cu inima deschisă și mereu cu o mângâiere.

9. Care e cea mai frumoasă lecție pe care ați primit-o de la semenii pe care îi aveți în grijă?

Sunt un om dedicat profesiei mele. Și știu sigur că fără dedicare, vocație și empatie față de semeni, nu poți face ceva în acest domeniu. Pentru mine, ceea ce fac e menirea mea pe acest pământ. Primesc zi de zi lecții de viață. Toate mă sensibilizează și mă întăresc, în mod egal. Sunt conștientă de faptul că în fața mea se nasc destine ale unor oameni care nu se întâlnesc întâmplător. Am 23 de ani de experiență în spate, în acest domeniu, dar încă sunt situații în care rămân fără cuvinte. Fiecare poveste pe care o întâlnesc are ceva unic. E o minune că Dumnezeu mi-a îndrumat pașii pe acest drum. E un dar pentru care îi mulțumesc divinității în fiecare zi. Pentru mine, faptul că de 12 ani, particip la ÎNTÂLNIRI-MINUNE, e dovada clară că Divinitatea a ales cea mai frumoasă cale de a-mi împlini menirea pe acest pământ. Am întâlnit oameni extraordinari, copii care așteptau cu ochisorii ațintiți spre univers, părinții care să vină să îi ia ACASĂ. Și totul a devenit realitate! Mă gândesc, adesea, că nu există cuvinte suficiente pentru a descrie ce e, de fapt, ADOPTIA. Dincolo de legile care o reglementează, există legi nescrise, care vin de undeva de Dincolo de noi, dar prin care totul capătă un sens. Nu știu dacă voi putea vreodată mulțumi îndeajuns pentru darul primit, datorită căruia pot ajuta la acele întâlniri țesute cu grijă, de Divinitate.

10. Ca asistent social, ați simțit vreodată sentimentul de neputință în fața unei situații căreia v-ați fi dorit să îi găsiți o soluție, dar nu ați reușit?

Sunt un om puternic și mă lupt pentru dreptate și pentru a fi vocea celor a căror voce nu e ascultată, nu e auzită. De aceea, cred cu tărie că în neputință omul își descoperă cu adevărat forța. De aceea, încerc mereu să am aproape acei oameni de echipă alături de care este cu neputință să nu găsești o soluție. În domeniul meu de activitate și al nostru, ca asistenți, centrul universului e...OMUL! Cu problemele lui, cu neajunsurile lui, cu mâinile tremurânde, cu inima cât un purice de teamă că nu ar primi ajutor imediat.

11. Ce anume v-ați dori să se schimbe în acest domeniu?

Mi-ar plăcea să schimbe percepția oamenilor față de noi. Bineînțeles, că și noi trebuie să demonstrăm că activitatea noastră nu înseamnă doar hârtii și birocrație, ci un mod de a deschide ochi și inimi. Ca de la inimă la inimă. Mi-aș dori să demonstrăm că împreună suntem o forță, o echipă de oameni gata oricând să ofere din timpul lor, din inima lor pentru a face ca cei aflați într-un moment de slăbiciune să vadă în noi o lumină, o speranță.

12. Care e mesajul dumneavoastră pentru cei care urmează să devină asistenți sociali?

Dragi colegi, să nu uitați nicio clipă că avem privilegiul de a fi mereu în gândul cuiva. Și este frumos să fii în gândul cuiva. Este plăcut să simți cum prezența ta înseamnă enorm pentru cineva. Este emoționant să simți acea tresărire a sufletului la întâlnirea privirilor sub marea de iubire emanată. Este îmbucurător să rămâi în amintirea cuiva pentru modul în care i-ai făcut sufletul să zâmbească la un moment dat. Dar cu adevărat magic și imposibil de descris în cuvinte este să rămâi pentru eternitate în sufletul și rugăciunile cuiva. Cu toții știm că, dincolo de profesia de asistent social, ceea ce noi facem în fiecare zi este o misiune nobilă. Să poți veni în sprijinul celorlalți e o binecuvântare. Să nu uitați nicio clipă asta!

După atâția ani de experiență, aș putea spune că am învățat ceva foarte important și, dacă aș da un sfat celor care vor să urmeze acest drum frumos, dar nu ușor, aș putea spune că dacă un asistent social ar avea de ales între a susține că are dreptate și a fi bun, să aleagă întotdeauna să fie bun. Tocmai pentru că măreția nu stă în a avea putere și dreptate, ci în a ști cum să le folosești, astfel încât să devii un model, un sprijin pentru ceilalți și să însuflețești sufletele semenilor.

Dragii mei, să nu uităm niciodată că suntem cei aleși, tocmai pentru că avem posibilitatea de a vedea altfel lucrurile, de a cunoaște oameni minunați ce pot fi adevărate lecții de viață. Iar pentru că orice om merită să fie aplaudat, măcar o dată în viață la scenă deschisă, vă transmit pe această cale aprecierea și considerația mea. Imaginați-vă că sunteți apreciați pentru tot ceea ce faceți și că primiți recunoștință din partea tuturor celor pentru care, măcar o dată, le-ați fost de ajutor.

Dragi colegi asistenți sociali, de ziua voastră vă doresc să păstrați în suflet puterea de a face bine!

13. Motto-ul dumneavoastră în activitatea de asistent social este.....

"Dacă nu poți face lucruri mari, fă lucruri mici într-o manieră extraordinară", Napoleon Hill.